

Ἡ ἀστυνομία σ' ἀγαπᾶ, ὁμολογεῖς τό καθετί.
Χτυπητά μαλλιά, μαῦρο παπούτσι, παλιό πλαστικό.

Εἶναι ἡ ζωὴ μου τόσο ραδιούργα;
Εἶναι γι' αὐτό π οὐ γουρλώνεις τούς κύκλους τῶν ματιῶν σου;

Εἶναι γι' αὐτό πού τά μόρια σκόνης τοῦ ἀέρα ἀναχωροῦν;
Δέν εἶναι μόρια σκόνης, εἶναι κύτταρα τοῦ αἵματος.

Ἄνοιξε τήν τσάντα σου, Τί εἶναι ἐκεῖνη ἡ ἄσκημη μυρουδιά;
Εἶναι τό πλέξιμό σου, μέ ζῆλο

Ἀγκιστρώνοντας τόν ἑαυτό του στόν ἑαυτό του,
Εἶναι τά γλοιώδη σου ζαχαρωτά.

Ἔχω τό κεφάλι σου πάνω στόν τοῖχο μου.
Ἄμφαλλιοι λῶροι, κοκκινογάλαζοι καί λαμπροί.

Στριγγλίζουν ἀπ' τήν κοιλιὰ μου σάν βέλη κι αὐτά ἴππεύω.
Ἄ φεγαρίσιᾶ λάμψη, ὦ ἄρρωστη ἐσύ,

Τά κλεμμένα ἄλογα, οἱ προγαμιαῖες συνουσίες
Κυκλώνουν μιά μήτρα μαρμάρινη.

Ποῦ πᾶς
Ἐσύ πού ρουφᾶς ἀνάσα μέ ταχύτητα μιλίων;

Ἄχροκίτρινες μοιχεῖες θρηνοῦν σ' ἓνα ὄνειρο.
Κρύο γυαλί, πῶς μπαίνει;

Ἀνάμεσα στόν ἑαυτό μου καί τόν ἑαυτό μου.
Γρατζουνίζω σάν γάτα.

Τό αἷμα πού τρέχει εἶναι σκοτεινός καρπός-
Ἄνα ἐφέ, ἓνα καλλυντικό.

Χαμογελᾶς.
Ἄχι, δέν εἶναι μοιραῖο.

ΑΠΟΤΟΜΟ ΣΤΑΜΑΤΗΜΑ

Ἄνα στρίγγλισμα φρένων
Ἄνα εἶναι ἑνός τοκετοῦ κραυγή;
Καί εἴμαστε ἐδῶ, μέ τήν ἀπειλή τῆς ἀπότομης πτώσης
Θεῖε, παντελόνι ἐργοστασίου Φάτσο, ἑκατομμυριοῦχε.
Κι ἐσύ ἔξω κρύος δίπλα μου χωμένος στήν καρέκλα σου.

Οἱ τροχοί, δύο λαστιχένιες προνόμφες, δαγκώνουν τίς γλυκές οὐρές τους.
Εἶναι ἡ Ἰσπανία αὐτό ἔκει κάτω;
Κόκκινο καί κίτρινο, δύο φλογερά καυτά μέταλλα
Σπαρταρώντας κι ἀναστενάζοντας, τί σοῖ σκηνικό εἶναι τοῦτο;
Δέν εἶναι ἡ Ἀγγλία, δέν εἶναι ἡ Γαλλία, δέν εἶναι ἡ Ἰρλανδία.

Είναι άγριο. Είμαστε έδω για μιά επίσκεψη,
 Μ' ένα καταραμένο μωρό σκούζοντας προς κάπου.
 Υπάρχει πάντα ένα ματωμένο μωρό στην ατμόσφαιρα.
 Θά τ' όνόμαζα ήλιοβασίλεμα, μά
 Ποιός άκουσε ποτέ ένα ήλιοβασίλεμα νά ούρλιάζει σάν κι αυτό;

Είσαι βυθισμένος στά έφτά προγούλια σου, άκίνητος σάν χοιρομέρι.
 Ποιά νομίζεις πώς είμαι;
 Θεΐε, θεΐε;
 Θλιβερέ 'Αμλέτο, μ' ένα μαχαίρι;
 Ποϋ καταχωνιάζεις τή ζωή σου;

Είναι μιά πεντάρα, μιά πέρλα-
 'Η ψυχή σου, ή ψυχή σου;
 Θά τήν άπαγάω σάν ένα όμορφο πλούσιο κορίτσι,
 Θ' άνοιξω άπλά τήν πόρτα και θά βγώ γρήγορα άπ' τό αυτοκίνητο
 Και θά ζήσω στό Γιβραλτάρ στόν άέρα, στόν άέρα.

ΑΠΟΚΡΥΦΟ

'Ο άέρας είναι ένας μύλος μέ άγκιστρα-
 'Ερωτήσεις δίχως άπάντηση,
 Λάμποντας και μεθυσμένες σάν μύγες
 Ποϋ τό φιλι τους τσουζει άφόρητα
 Μέσ στις βρομερές μητρες μαύρου άέρα κάτω από πεύκα τό καλοκαίρι.

Θυμάμαι
 Τή νεκρή μυρουδιά τοϋ ήλιου σέ ξύλινες καμπίνες,
 Τό σκλήρεμα τών πανιών, τά μακριά άρμυρά σάβανα.
 Κάποτε κάποιος έχει δει τό Θεό, ποιά είναι ή γιατρεία;
 Κάποτε κάποιος μαγκώθηκε

Δίχως οϋτ' ένα κομμάτι νά τοϋ 'χει άπομείνει,
 Οϋτ' ένα δάχτυλο τοϋ ποδιού, οϋτε τοϋ χεριού, κι έξάντλησε
 'Εξάντλησε τελείως, μέσ στοϋ ήλιου τίς πυρκαγιές, τά χρώματα
 Ποϋ επεκτείνονται άπό άρχαίους καθεδρικούς
 Ποιά είναι ή γιατρεία;

Τό καταπότι τοϋ χαπιού τής Μετάληψης,
 'Η πορεία δίπλα στ' άκίνητο νερό; 'Η μνήμη;
 'Η μαζευοντας τά λαμπερά κομμάτια
 Τοϋ Χριστοϋ μέσ στά πρόσωπα τρωκτικών,
 Τούς ήμερους λουλουδοφάγους, τούς μόνους

Ποϋ νιώθουν άνετα μέ τίς ταπεινές τους έλπίδες-
 Τήν καμπούρα γυναίκα μέσ στό μικρό της, καθαρό έξοχικό

Κάτω άπ' τίς άχτίνες τής άγράμπελης.
 Δέν υπάρχει κανένας μεγάλος έρωτας, μόνο τρυφερότητα.
 'Αραγε ή θάλασσα